

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III'

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι, φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ

1 Ἰανουαρίου ἐκάστη ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς Λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

23 Σεπτεμβρίου 1884

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

(Σκιαγραφία)

Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμεν. φύλλον.

Ε'

- Καλὲ Γιάγκο, ἀλήθεια;
- Κερδήσαμε, παπάκη;
- Ἄ, τώρα, πατέρα, τελείωσαν τὰ ψεύματα.

Θὰ μὲ στείλῃς εἰς τὸ Παρίσι.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ φράσεις, κραυγαὶ μᾶλλον ἢ προσφωνήσεις ὑποδέχονται τὸν Περδίκην εἰσπερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του ἐτελείωσαν πρὸ μικροῦ τὸ πρόγευμά των.

Ἡ κυρία Περδίκη ἀφίνει τὴν ἐπιφυλλίδα τῆς Ἐφημερίδος, ἢ Ἀσπασία τὴν ἐπιφυλλίδα τῆς Στοᾶς, ὁ Τηλέμαχος... δὲν ἀφίνει τὸ σιγάρον του. ἐγείρονται δὲ καὶ οἱ τρεῖς καὶ κυκλοῦσι τὸν Περδίκην, καὶ σύρουσιν αὐτόν, ἡ μὲν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ ὁ χαριέστατος κληρονόμος τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος καὶ τῶν πατρικῶν ἀρετῶν ἀπὸ τῆς χονδρᾶς ἀλύσεως τοῦ ὄρολογίου του.

— Τὸ μάθατε κηῖλα; ἐρωτᾷ ἐκεῖνος, ποῖος σᾶς τὸ πρόφθασε;

— Ὁ καυμένος ὁ Δημήτρης ἔτρεξ' εὐθύς καὶ μᾶς τὸ εἶπεν, ἀπαντᾷ ἡ σύζυγος τοῦ μεσίτου.

— Κ' ἐλιποθύμησ' εὐθύς, ἴσάν τὸν στρατιώτην τοῦ Μαραθῶνος, προσθέτει ὁ Τηλέμαχος, πρόσφατον ἔτι ἔχων ἐν τῇ μνήμῃ του τὸ ἱστορικὸν γεγονός, χάρις εἰς τὰς ἀπαρτήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων τῆς Ἑβδομάδος.

— Λέγε μας λοιπόν, πῶς ἔγεινε; ἦσουν εἰς τὴν κλήρωσιν;

— Ἐννοεῖται ἦμον. Τὸ πῶς ἔγεινε εἶνε ἀπλοῦστατον. Ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κουτί ὁ ἀριθμὸς μου, τὸν ἤκουσα ποῦ τὸν ἐφώναζαν, κ' ἔφυγα εὐθύς, διὰ νὰ μὴν ἔχω συγχαρήκια καὶ ἀηδίας. Ἄλλὰ φαίνεται τὸ ἐμυρίσθηκεν ὁ κόσμος, ἀφοῦ τὸ ἔμαθε καὶ ὁ Δημήτρης.

— Οὐ! διακόπτει Περδίκη ὁ νεώτερος· ὅλοι εἰς τὸ χρηματιστήριον τὸ ἔξερουν.

— Καὶ ποῖος ἀριθμὸς ἐκέρδησε, παπάκη, ἐρωτᾷ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία· μήπως εἶνε ὁ ἴδιός μου;

— Ὅχι, κόρη μου· εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποῦ... Καὶ παρ' ὀλίγον ὠλίσθηεν εἰς τὸ βάραθρον ἡ γλῶσσ-

σα τοῦ Περδίκη. Ἄλλ' ὁ εὐφύης Ἕλλην ἐκλονίσθη μόνον, χωρὶς νὰ πέσῃ, καὶ διορθῶν ἀμέσως τὴν φράσιν του ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος:

— Ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποῦ εἶχα φυλάξει εἰς τὸ γραφεῖον.

— Ἐπῆρες τὴν ὁμολογίαν, πατέρα;

— Θὰ ἔγῳ ὕστερα νὰ πάγω νὰ τὴν πάρω. Ἔχω καιρὸν ὡς τὸ βράδυ.

Δὲν διατρίβωμεν εἰς λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς ἀγαλλιάσεως ἣτις νέμεται τὸν οἶκον Περδίκη. Δὲν ἀναφέρωμεν τὰ πολυποικίλα σχέδια ἅτινα φέρονται εἰς ἐκάστου τὴν κεφαλὴν, οὐδὲ τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας ἀπαιτήσεις αἰτινες ἐπιπίπτουσι διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐξ ἐνέδρας κατὰ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων, οὐδὲ τῶν ὑψηρῶν τὰ συγχαρητήρια, οἵτινες εἰσορμῶσι μετὰ μικρὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἄλλος ἀπὸ τοῦ μαγειρείου καὶ ἄλλος ἀπὸ τοῦ ὑπερῶου. Ὁ ἀναγνώστης μαντεύει πάντα ταῦτα εὐκόλως, ὑποθέτομεν ἀνδὲ δυσκολεύεται εἰς τοῦτο, ἄς φαντασθῇ πρὸς στιγμὴν, ὅτι αὐτὸς ἐκέρδησε τὸν πρῶτον λαχὸν καὶ τὰ μαντεύει ἀμέσως.

Ὁ Περδίκης, σοβαρὸς τὸ φαινόμενον καὶ ἀτάραχος, ἀποδέχεται τὰς περὶ αὐτὸν ἐκδηλώσεις μετ' ἡρεμίας ἐπικίης, ἀρκεῖται δὲ μόνον πρᾶντων τὸν γενικὸν ἀναθρασμὸν διὰ πρᾶσινων τινων μειδιαμάτων καὶ ὀλίγων γενικῶν καὶ συντόμων φράσεων.

— Καλὰ! θὰ ἰδοῦμεν! Μὴν τρέχετε ὑπομονή!

— Ἄ! εἶδες; ὑπολαμβάνει ἡ κυρία Περδίκη ἠγασμένη νὰ σοῦ δώσω δύο γράμματα... — Φέρ' τα μίαν στιγμὴν, Ἀσπασία. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζακι τὰ ἔβαλα.

Ἡ δεσποινὶς Περδίκη ἐκτελεῖ τὴν μητρικὴν παραγγελίαν καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της ἵνα συγυρισθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσφράγισε διὰ τρυφερωτάτου φιλήματος τὴν πατρικὴν παρειάν, κ' ἐψιθύρισε σιγὰ εἰς τὸ οὖς τοῦ πατρός της:

— Θὰ μοῦ πάρῃς τώρα διδάσκαλον τῆς ἰππασίας;

— Ἐγὼ δὲν σε φιλῶ, πατέρα, λέγει ὁ Τηλέμαχος, διότι ξεύρω πῶς δὲν σ' ἀρέσει νὰ σε φιλοῦν, ἀλλὰ κύτταξε! τὸ Παρίσι μου τὸ θέλω.

Καὶ ὁ Περδικίδης ἐξέρχεται τοῦ οἴκου, ἀφοῦ ἀνῆψε νέον σιγάρον, ἐνῶ ἡ μήτηρ του φωνεῖ πρὸς αὐτὸν φιλοστόργως:

— Μὴν ἀργήσης εἰς τὸ γεῦμα!

Ὁ Ἰωάννης ἀποσφραγίζει τὰ δύο γράμματα

καὶ ὡς ἄνθρωπος πρακτικὸς θεωρεῖ εὐθὺς ἀμέσως τὰς ὑπογραφάς.

— « Ἡ ἐξαδέλφη σας Εὐλαλία », λέγει μεγαλοφώνως μὲν ἀλλ' οἶνει πρὸς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρώτης ὑπογραφῆς. Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη μας, προσθέτει μετὰ μικρὸν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του· δὲν τὴν βάζει ὁ νοῦς μου.

— Εὐλαλία! ἀπαντᾷ ἐκείνη. Οὐ! θὰ εἶνε τοῦ μπάριπα Ἡλία ἡ κόρη· χήρα ἡ καυμένη, . . . δευτέρα ἀνεψιά τῆς μαμάς.

Ἡ κυρία Πηνελόπη ἀποκαλεῖ τὴν μητέρα τῆς μαμῶν μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν γηπέδων ἐκείνων, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ ἐλέγομεν.

— Δὲν τὴν γνωρίζεις, δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου, ὑπολαμβάνει ὁ Ἰωάννης.

— Ἦλθ' ἕνα δυὸ φορὰς, . . . θὰ τὴν λησμόνησας. Καὶ τί σοῦ γράφει;

— Τώρα θὰ ἰδοῦμεν.

Καὶ ὁ Περδίκης ἀναγινώσκει:

« Ἀγαπητέ μου ἐξαδέλφῃ,

» Ὁ Γεωργάκης μοῦ εἶπε τὴν καλὴν σας τύχην, καὶ σὰς συγχαίρομαι μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν. Ἐχάρηκα, σὰν νὰ ἦμουν ἐγώ. Σοῦ εὐχόμαι τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ τὰ καλά, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῆς εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν καὶ τὴν πτωχὴν τὴν ἐξαδέλφην σου. » Ἐρχεται χειμῶνας, καὶ ὁ καυμένος ὁ Γεωργάκης μου δὲν ἔχει δεῦτερον φόρεμα. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὰ πληθαίη, ἐξαδέλφῃ μου. Χαιρετίσματα εἰς τὴν ἐξαδέλφην.

» ἡ ἐξαδέλφη σου

» *Eulalia.* »

— Νὰ τῆς στείλωμε τῆς καυμένης κάτι τί, λέγει συγκεκινημένος ὁ Ἰωάννης. Συγγενῆς μας εἶνε.

Ἡ κυρία Πηνελόπη, πολὺ ὀλιγώτερον συγκεκινημένη, ἤνοιξε τὰ χεῖλη πρὸς συζήτησιν τῶν φιλανθρώπων διαθέσεων τοῦ συζύγου τῆς, ὅτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῆς οἰκίας ἐκρήγνυται αἴφνης παράφωνος ἀρμονία προχείρου ὀργανικῆς μουσικῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς κλαρινέτου, μιᾶς κιθάρας καὶ μιᾶς σάλπιγγος, καὶ μελωδίας ἄρρυθμὸν τινα καὶ προκατακλυσμαίαν πόλκαν, εἰς πανηγυρισμὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

— Τὰ εἶπαν ἄλλοι! τὰ εἶπαν ἄλλοι! φωνεῖ ὀργίλη πρὸς τὸν ὑπρέτην ἡ κυρία Πηνελόπη. Διῶξέ τους!

— Ἀφῆσέ τους, ψυχὴ μου! παρατηρεῖ μεγαθύμως ὁ Γιάγκος, πτωχοὶ ἄνθρωποι εἶνε. Νά! προσθέτει ἀμέσως στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπρέτην, δός τους τρία φράγκα, καὶ πῆς τους, τοὺς εὐχαριστοῦμεν.

— Ἀφέντη, καὶ εἰς ἄλλα! ἀκούεται μετὰ μικρὸν ἔξωθεν τριπλῆ καὶ ὁμόφωνος εὐχὴ, πολὺ ἀρμονικωτέρα τῆς προτέρας μουσικῆς συμφωνίας.

Οἱ μουσικοὶ ἀπέρχονται καὶ ὁ Περδίκης ἀναγινώσκει τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν:

« Ἀξιότιμε κύριε!

» Ἐπεκρότησα πάντοτε εἰς τὴν προόδόν σας, καὶ χαίρω, ὅτι πρῶτος ἴσως πάντων σπεύδω νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου διὰ τὴν σημερινὴν εὐνοίαν τῆς τύχης. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ συγχωρήσατέ με νὰ σὰς ἐνοχλήσω μὲ μικράν τινα παράκλησιν. Ἐχω ἀνάγκην μικροῦ δανείου τριῶν χιλιάδων δραχμῶν, διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ ἐνδύματα τῆς θυγατρὸς μου τὴν ὁποίαν νυμφεύω μετὰ ἕνα μῆνα. Δὲν ἔχω ἄλλην ἀσφάλειαν ἐκτὸς τῆς ὑπογραφῆς μου. Ὑποθέτω δέ, ὅτι σεῖς ὁ ὁποῖος τόσον μὲ γνωρίζετε, γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι εἶνε ὑπογραφή τιμίου ἀνθρώπου. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ἀπαντήσετε δύο λέξεις εὐνοϊκάς.

» Ὅλος ὑμέτερος

Θ. *Ευλουδης* ».

— Αὐτὸς ποῦ ἦτον βουλευτὴς μιὰ φορὰ; ἐρωτᾷ ἡ κυρία Περδίκη.

— Αὐτότατος! λέγει προτάσων συνισταμένα τὰ χεῖλη του καὶ ἐπινεύων σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν ὁ σύζυγός τῆς. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. . . πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! Ἦθελε πολιτικά, βλέπεις! Τὸν ἔπιασε ἡ μυῖγα νὰ κάμῃ ἐπιβρόχην, διὰ νὰ γείνη ὑπουργός. Εἶχε μερικὰ παραδάκια· τοῦ τᾶφαγαν οἱ κομματάρχαι, καὶ τώρα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τ' ἀσπρόβροχον τῆς κόρης του.

— Καὶ ὅμως κάθε βράδου, παρατηρεῖ ἡ Κ. Πηνελόπη, ἐνῶ μειδιάμα ὀξύγλυκον κυμαίνει τὸν ἐπὶ τοῦ ἀδρού τῆς χεῖλους ἐπανθούοντα μύστακα, κάθε βράδου ἡ κυρία του μὲ ταις κόραις του εἶνε ἡ πρώτη καὶ καλλίτερη εἰς τὸ Φάληρον. Πῶς τὰ καταφέρουν;

— Ὅτι νὰ σοῦ πῶ σὲ γελῶ. Ποιὸς ξεύρει πόσα τέτοια γράμματα θὰ ἔχη ὡς τώρα γραμμένα ὁ ἄνδρας τῆς.

— Αἶ, καὶ θὰ τοῦ δανείσης τώρα σύ . . .;

— Νὰ ἰδοῦμεν. Ἄν ἔχη ἀσφάλειαν . . .

— Ἀφοῦ σοῦ γράφει ὅ,τι δὲν ἔχει ἄλλην ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴν του.

— Αὐτὸ εἶνε ἕνας λόγος. Ὅλοι εἰς τὴν ἀρχὴν ἔτσι λέγουν. Κάτι θὰ τοῦ βρῖσκεται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κρούεται ἡ θύρα, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ ὑπρέτης λέγων:

— Αὐθέντη, ἕνας κύριος σὰς ζητεῖ.

— Πήγαινε τον ἔς τὴν σάλα! παραγγέλλει ἡ κυρία.

Ὁ Περδίκης ἐξέρχεται καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐπιστρέφει φωνῶν ἐν ἀγανακτήσει:

— Αἶ! μὲ παρασκώτισαν!

— Ποιὸς ἦτον; ἐρωτᾷ περιέργως ἡ σύζυγός του.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις; ἕνας παλαιὸς φίλος μου. Ὁ Περδίκης ἀποσιωπᾷ ἐντελῶς ὅτι ὁ παλαιὸς

φίλος του συνηπνέτει ποτέ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ καφενεῖω.

— Καί τί σέ ἤθελε;

— Τί μὲ ἤθελε! δὲν τὸ καταλαμβάνεις; ἤθελε νὰ τοῦ βάλω χρήματα... ν' ἀνοίξῃ καφενεῖον.

— Μὴ χειρότερα. Δανεικὰ τὰ ἤθελε;

— Ἄ, μᾶ! ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ σύντροφον.

Ἡ κυρία Πηνελόπη διαβρῆγγυται εἰς ἄσθεστον γέλωτα, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ, ἵνα μεταβῇ εἰς παραλαβὴν τῆς εὐτυχούς ὁμολογίας του, ὅτε ὁ ὑπνρέτης εἰσέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, φέρων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπιστολὴν, καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἄλλης ὑπερμέγεθες δέμα βιβλίων.

— Τί εἶνε πάλι αὐτά! ἐρωτᾷ ὁ Περδίκης.

— Ἐνα παιδὶ τὰ ἔφερε. Εἶνε ἔξω, καὶ περιμένει, λέγει, ἀπάντησιν.

Ὁ Γιάγκος ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ ἀναγινώσκει :

« Εὐγενέστατε κύριε.

» Ἡ τιμὴ μου εἶνε εἰς χεῖρας ἐχθροῦ μου. Ποῦ » νὰ φαντασθῶ ὁ ταλαίπωρος, ποία ἡμέρα μου » ἐξημερώνει. Διὰ σᾶς ἐμεϊδίασε σήμερον ἡ τύχη » δι' ἐμέ, ἀλλοίμονον! ἡ τύχη δὲν ἔχει πλέον » μειδιάματα. Δι' ἑκάτον δραχμὰς γελοίας, δι' » ἑκάτον γελοίας δραχμὰς κινδυνεύει ἡ προσω- » πικὴ μου ἐλευθερία. Αὐτὰς τὰς δραχμὰς τὰς » ζητῶ ἀπὸ σᾶς. Μὴ μοῦ εἰπῆτε ὄχι, μὴ μοῦ » τὸ εἰπῆτε! Ἡ εὐτυχία εἶνε φιλόανθρωπος καὶ » γενναία. Δὲν σᾶς ζητῶ ἔλεος. Σᾶς στέλλω εἰ- » κοσιν ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων μου. Ἀδελφώ- » σατε τὴν μουσάν μου μὲ τὸν πλοῦτόν σας. Ὁ » κομιστὴς ἀναμένει ἀπάντησιν.

» Συννεφάκος ».

— Συννεφάκος; ἐρωτᾷ ἡ Κ. Περδίκη, ποῖος εἶν' αὐτός;

— Ἐνας κακομοῖρης...

— Καί τί δουλειὰν κάμνει;

— Δὲν τὸ ἤκουσες ἀπὸ τὸ γράμμα του στίχους γράφει.

— Καλά, γράφει στίχους, τὸ ἐκατάλαθα· ἀλλὰ τί ἔργον ἔχει; πῶς ζῆ; Οἱ στίχοι του δὲν πιστεύω νὰ τὸν τρέφου.

— Πουλεῖ τὰ βιβλία του, ὅταν εὖρη ἀγοραστάς, δανεῖζεται ἀπὸ κανένα, ὁ ὅποιος δὲν τοῦ ἐδάνεισε ἄλλην φορὰν, γράφει γράμματα συγκινητικά...

— Τί νὰ εἰπῶ τοῦ παιδιοῦ, ἀφέντη, πού στέκει ἔξω; ἐρωτᾷ, δειλῶς διακόπτων, ὁ ὑπνρέτης.

— Νά! ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης μεγαλοπρεπῶς. Δὸς του ἕνα πεντάρι, καὶ δὸς του καὶ τὰ βιβλία του πίσω. Τὸν εὐχαριστοῦμε, πέες, πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἔχομε ἔς τὸ στίτι βιβλιοθήκη νὰ τὰ βάλωμε.

— Ἡ ὥρα περνᾷ, προσθέτει, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, κ' ἐγὼ πρέπει νὰ πάγω νὰ φροντίσω διὰ τὴν ὁμολογίαν μου.

— Δὲν ἔχεις τότε καιρὸν, παρατηρεῖ ἡ κυρία. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένον. Ἄφησε πηγαίνεις τὸ ἀπομεσήμερον.

— Δὲν σοῦ λέγω... ἀλλὰ ἤθελα νὰ τελειώσω μίαν ὥραν ἀρχήτερα. Δὲν ἤξεύρει κανεὶς τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Τί θὰ συμβῇ; Αἱ ὁμολογίαι εἶνε κατατεθειμένα, λέγουν τὰ γραμματῖα, εἰς τὸ τραπέζιτικὸν κατάστημα τοῦ κ. Μαυρίδου. Ἔως τὸ βράδυ ἔχεις καιρὸν νὰ παραλάβῃς τὸν ἀριθμὸν μας.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ... Ἐγὼ λέγω νὰ πεταχθῶ μίαν στιγμὴν. Δὲν θ' ἀργήσω.

Καὶ ὁ Γιάγκος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ σύζυγός του φωνάζει κατόπιν του:

— Μὴν ἀργήσης.

— Δὲν πιστεύω ἂν ὄμως ἀργήσω, μὴ μὲ περιμένετε.

Ὁ Περδίκης ἀνοίγει τὴν ἐξώθυραν, ἀλλὰ συναντᾷ ἐπὶ τῆς φλιᾶς πρὸς ἄνθρωπὸν τινα παραδόξου ἐξωτερικοῦ, ὅστις τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἔκρουε τὴν θύραν.

Ὁ ἐπισκέπτης εἶνε ὑψηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος, ἰσχνὸς ὡς οἱ λεπτοὶ καὶ ἀνεμόφθοροι στάχεις τοῦ ἐνουπίου τοῦ Φαραώ, ρυπαρὸς τὴν ἐνδυμασίαν, ἀξύριστος, ἄνιπτος, καὶ θρασὺς τὸ ἦθος μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν φαινομένην κατάπτωσιν.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κ. Περδίκης;

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι. Τί ἀγαπᾶτε;

— Ἄ! ἡ εὐγενία σας εἰσθε; Ἐχω πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ὁ ἄνιπτος κύριος δρᾷττεται διὰ τῶν ρυπαρῶν του δακτύλων τῆς χειρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ σείει αὐτὴν μετὰ προδήλου συγκινησεως, προσθέτων,

— Ἐπεθύμου νὰ σᾶς ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν ἰδιαιτέρως.

— Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν ἔχω τότε καιρὸν, ἔχω κάπου νὰ πάγω, καὶ βιάζομαι... ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης ἐξερχόμενος εἰς τὴν ὁδὸν καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. Ἄν ἠθέλατε νὰ περάσετε ἀργότερα... πρὸς τὸ ἐσπέρας... Ποῖος εἰσθε, παρακαλῶ; δὲν ἔχω τὴν τιμὴν...

— Εἶμαι δημοσιογράφος! ἀπαντᾷ ὁ ἀγνώστος μετὰ πολλῆς αὐταρκειᾶς. Ἐκδίδω τὴν Ἀλογομυγαρ, σατυρικὴν ἐφημερίδα... τὴν γνωρίζετε, βέβαια;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ; τὴν ἀγοράζω τακτικώτατα καὶ μὲ διατκεδάζει πολὺ. Τοῦ λόγου σας λοιπὸν εἰσθε ὁ συντάκτης; Χαίρομαι, χαίρομαι!

— Εὐχαριστῶ.

— Καὶ τί ἡμπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω; ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης, μὲ ἦθος ἀνθρώπου κερδήσαντος ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν, καὶ διατεθειμένου νὰ προστατεύσῃ κᾶπως τὴν δημοσιογραφίαν.

— Νά μου χρησιμεύσετε; σεις εἰς ἐμέ; ἀντερωτᾷ ὁ ἐκδόχης τοῦ σατυρικοῦ φύλλου, μειδιῶν ἐν πλήρει καὶ ἀδιαπτῶπι συνειδήσει τῆς ἰσχύος του. Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω, καὶ διὰ τοῦτο ἤλλα νὰ σᾶς ἰδῶ... νὰ συνεννοηθῶμεν, ἂν θέλετε.

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ἀπαντᾷ ὁ μεσιτής, καὶ ἀνακόπτει πρὸς στιγμὴν τὸ βῆμά του. Περὶ τίνας πρόκειται;

— Κύριε Περδίκη, ὑπολαμβάνει ὁ δημοσιογράφος, ἔχετε ἐχθρούς!

— Ἐμπορεῖ. Κόσμος εἶνε αὐτός. Καὶ φίλους ἔχει κανείς καὶ ἐχθρούς...

— Ναι, βέβαια, βέβαια. Ἀλλὰ τοῦ λόγου σας ἔχετε κακοὺς ἐχθρούς. Σᾶς κατατρέχουν πολὺ, σᾶς κακολογοῦν, θέλουν νὰ σᾶς βλάψουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Χθὲς μοῦ ἔφεραν μίαν διατριβὴν ἐναντίον σας τρομεράν!

— Διατριβὴν ἐναντίον μου; καὶ τί ἔχουν νὰ μοῦ εἰποῦν;

— Φοβερά πράγματα. Διακόσια φράγκα πληρώνουν νὰ τὴν καταχωρίσω. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ κάμω, πρὶν συνεννοηθῶ μαζύ σας. Ὅπως αὐτοὶ ἔχουν τόσον συμφέρον νὰ δημοσιευθῇ ἡ διατριβὴ των, ἴσως ἔχετε καὶ σεις, ἐτυλλογίσθηκα, νὰ μὴ δημοσιευθῇ. Ὡστε... ἂν θέλετε...

— Τί νὰ θέλω;

— Νὰ μὴ δημοσιεύσω τὴν διατριβὴν των...

— Δὲν μὲ μέλει. Δημοσίευσε, ἀδελφέ, ὅτι θέλεις. Δὲν ἰδρῶνει ἐμένα τὸ αὐτί μου ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν μ' ἔκαμε ὁ τύπος ὅτι ἔγειρα, οὔτε θὰ μὲ χαλάσῃ ἀπ' ὅτι εἶμαι. Αὐτὰ εἶνε διὰ τοὺς κουτούς.

— Νομίζω, ἀπατάσθε, κύριε Περδίκη. Ἐγὼ, μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν θυσίαν ἐκ μέρους σας θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ φανοῦν εἰς τὴν δημοσιότητα... ὅπως δὴποτε δυσάρεστον πρᾶγμα θὰ ἦνε... Μὲ πενήντα φράγκα μόνον...

Ὁ Περδίκης ἴσταται καὶ πάλιν, διότι ἔφθασεν ἤδη πλησίον τοῦ τραπεζιτικοῦ γραφείου, ὅθεν ἠγόρασε τὴν ὁμολογίαν του. Ἡ μορφή του γίνεται κάπως σκεπτικὴ, ἀλλ' αἰθριάζει ἀμέσως. Τὰ πενήντα φράγκα δὲν τοῦ φαίνονται πολλὰ, συλλογίζεται δὲ ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ πεπειραμένος Ἕλληνα, ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ γείνηται περὶ αὐτοῦ λόγος δημοσιογραφικός.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἀδελφέ, φωνεῖ τέλος φαιδρῶς πρὸς τὸν δημοσιογράφον, ὅτι θέλεις πενήντα φράγκα; Νά τα, μάτια μου! προσθέτει, ἐξάγων αὐτὰ ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του· πάρτα καὶ μὲ γαῖά σου! Πιέ, ἂν θέλῃς καὶ μίαν παραπάνω εἰς τὴν τύχην μου. Ξεῦρεις ἐκερδήσα σήμερον τὸν πρῶτον λαχόν.

— Τὸ ἐγνώριζα! ἀπαντᾷ σοβαρὸς ὁ ἰθύντων τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ ἀπέρχεται ὑπόπτερος.

ΣΤ'

Ἡ κυρία Πηνελόπη, ἣν ἀφήκαμεν μόνην πρὸ μικροῦ, λαμβάνει ἐν μυθιστόρημα, κάθηται νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀναγινώσκει. Ἀλλ' ἀναγινώσκει μηχανικῶς, χωρὶς σχεδὸν ν' ἀντιλαμβάνεται. Ὁ νοῦς της εἶνε ἄλλου. Αἱ ἑκατὸν χιλιάδες παρεμβαίνουν διαρκῶς μεταξύ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τῶν γραμμῶν τοῦ βιβλίου, καὶ ἡ φαντασία της μεθίπταται ἀπὸ σχεδίου εἰς σχεδίου καὶ ἀπὸ ἐπινοίας εἰς ἐπινοίαν. Τὸ προσφιλέστερον ὅμως τῶν ὀνείρων αὐτῆς πλάττει γρηγορούσα ἡ κυρία Περδίκη, εἶνε νὰ ταξιδεύσῃ. Ἀφότου ἐνουμφεύθη δὲν εἶδεν Εὐρώπην. Καὶ τὴν ἐπεθύμει τόσο, ὅτε ἦτο ἔτι δεσποινίς! Προσπάθησεν ἐπανειλημμένως νὰ πείσῃ εἰς τοῦτο τὸν σύζυγόν της, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἤρχισαν τιμῶμενα καὶ ὑπερτιμώμενα τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐκεῖνα γήπεδα. Ἀλλ' ὁ Περδίκης εἶνε πρακτικὸς ἄνθρωπος

— Τὰ χρήματα, ἀπάντα πάντοτε, ποῦ ἔξοδεύονται ἔς τὸ ταξίδι, δὲν φέρουν τόκο.

Καὶ ἡ Πηνελόπη παρητῆτο ἄκουσα τῶν σχεδίων της καὶ κατέπειγε πρὸς ὦραν τοὺς πόθους της.

Τώρα ὅμως, τώρα δὲν ἔχει πλέον ὁ Γιάγκος νὰ νὰ εἶπῃ τίποτε. Θὰ τῆς δώσῃ βεβαίως δέκα χιλιάδας, νὰ μεταβῇ τουλάχιστον ἕως τοὺς Παρισίους. Ἐκεῖ θὰ κάμῃ καὶ τὰ χειμερινά της ἐνδύματα, καλλίτερα, ἐννοεῖται, καὶ εὐθηνότερα παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ θὰ ἔχῃ τοιοῦτοτρόπως καὶ οἰκονομίαν.

Κατὰ φυσικώτατον δὲ συνειρμὸν ἰδεῶν ἀρχίζει ἀμέσως ἡ κυρία Περδίκη νὰ δημιουργῇ ἐσθήτας, καὶ ἐπανωφόρια, καὶ πῖλους, καὶ πετάσους, καὶ τρίχαπτα, καὶ ταινίας, νὰ κόπτῃ, νὰ ράπτῃ, νὰ συμφωνῇ τιμάς, νὰ δοκιμάζῃ φορέματα ἐνώπιον μεγάλων κατόπτρων, διπλῶν καὶ τριπλῶν, νὰ κομψεύεται ἐπιχαρίτως ἐνώπιον τῶν παρισινῶν ραπτριῶν καὶ νὰ ἀκούῃ μετὰ προσπεποιημένης καὶ μετριόφρονος αἰδοῦς τὰς πρὸς τὰ σωματικά της κάλλη κολακείας των.

Ἀπὸ τοῦ εὐχαρίστου αὐτοῦ ὀνείρου ἀφυπνίζει αὐτὴν αἴφνης ὁ υἱὸς της, ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ καφενεῖου ὅπου ἔπαιζε σφαιριστήριο, καὶ φωνῶν ἀπὸ τῆς θύρας:

— Ἄ, μητέρα! Ξεῦρεις ὅτι τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ γίνεται ἀστεῖον:

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἤθελαν νὰ τοὺς κάμω τὸ γεῦμα. Ἄλλοι ἤθελαν δανεικά, ἄλλοι...

Ὁ Περδικίδης ἀποσιωπᾷ, ὅτι οἱ ἄλλοι αὐτοὶ ἐζήτουν τὴν ἐπιστροφὴν δανεισθέντων.

— Σὺν νὰ εἶχα κερδήσει ἐγὼ, προσθέτει μετ' ὀλίγον, τὸν πρῶτον λαχόν.

— Τὸν καυμένον τὸν Τηλέμαχον! ἐννοία σου σύ, καὶ θὰ πῶ ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ σου νὰ σοῦ δώσῃ καὶ τί διὰ τὰ ἔκτακτά σου ἔξοδα.

— Κ' ἐμένα, μαμάκα, ἐρωτᾷ ἡ τὴν στιγμὴν

ἔκεινεν ἀκριβῶς εἰσερχομένη Ἀσπασία, δὲν θά μου πῆσῃ τίποτε ἀπὸ ταις ἑκατόν;

Πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ἡ Κυρία Περδίκη, εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης, κομίζων δύο ἐπιστολάς καὶ μίαν κολλοσιαίαν ἀνθοδέσμη.

— Ἀκόμη γράμματα; φωνεῖ ἡ οἰκοδέσποινα. Καλά! Βάλε τὰ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ αὐτὸ τὸ μπουκέτο ποῖός τὸ ἔφερε;

— Ὁ περιβολάρχης, κυρία. Σὰς συγχαίρεται, λέγει, καὶ εἰς ἄλλα.

— Τὸ πῆρε καὶ αὐτὸς μυρωδιά; μὴ χειρότερα! παρατήρηε ὁ Τηλέμαχος.

— Δὸς τοῦ πέντε φράγκα, Νικόλα, καὶ πῆς του, τὸν εὐχαριστοῦμεν.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Νικόλας, καὶ παρίσταται εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου ἄνθρωπός τις τοῦ λαοῦ, χυδαίαν ἔχων τὴν ὄψιν καὶ τὰς κνήμης γυμνάς, κόντὰς δὲ καὶ στενάς φορῶν ἀναξυρίδας μέγχι γονάτων, ἐρεστρίδα μὲ διπλὴν σειρὰν σφαιροειδῶν καὶ θυστανωτῶν κομβίων καὶ πέτασσον ἐκ πιλῆματος ἄμορρον καὶ ἀποτετριμμένον. Διὰ τῆς μῖαᾶς αὐτοῦ χειρὸς κρατεῖ ῥάβδον χονδράν, διὰ τῆς ἄλλης δὲ ἀνακινεῖ ἀπὸ τῶν τεσσάρων του ἄκρων μανδύλιον ῥυπαρόν, εἰς οὗ τὸ βάθος κροταλίζουσιν ὀλίγα κέρματα.

— Καλῶς τὰ χαιρεσθε, κυρά! λέγει ὁ νέηλος, βλέπων ἐστρωμένην τὴν τραπέζαν. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς νὰ πληθαίνη! τὸ μάθαμε δὲ κάτω 'ς τὸ παζάρι ὅλοι μας, καὶ τὸ καταχαρήκαμε, μάρτυς μου ὁ Θεός! τοῦ ἄξιζε τοῦ Κυρ Γιάγκου, ἀλήθεια, γιὰτ' εἶνε καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς πατριώτης. Αἴ! 'ς τῆς ἄλλαις ἐκλογαῖς θὰ τὸν ἔχωμε πρῶτο σύμβουλο, χωρὶς ἄλλο.

— Εὐχαριστοῦμεν, ἀπαντᾷ δειλῶς ἡ κυρία Πηνελόπη, πτοουμένη σχεδὸν τὴν προστατευτικὴν ἐκείνην οἰκειότητα τῆς φράσεως καὶ προσθέτει ἀμέσως:

— Τί ἀγαπάτε; τὸν Γιάγκο θέλετε; δὲν ἦλθ' ἀκόμη.

— Δὲν πειράζει, κυρά! ἀφοῦ εἴσθε ἡ εὐγενίας σας, τὸ ἴδιο κάμνει. Εἶνε γιὰ μιά φτωχὴ οἰκογένεια. . . ὅτι προαιρεῖται ὁ καθεὶς. . .

Καὶ ὁ μέλλων κομματάρχης τοῦ Κ. Περδίκη ἀνοίγει διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰς ἄκρας τοῦ μανδύλιου καὶ πλησιάζει δύο βήματα πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν.

— Νικόλα! φωνάζει ἡ κυρία· ὁσπε πέντε φράγκα τοῦ κυρίου. . . — πῶς ὀνομάζεσθε, παρακαλῶ;

— Κωνσταντῖνος Φυσέκης, κυρά!

— Τοῦ κυρίου Κωνσταντῖνου.

— Ὅχι νὰ μοῦ τὰ δώσῃ, κυρά, ὄχι! 'Σ τὸ μανδύλι νὰ τὰ βίξῃ παρακαλῶ. Αὐτὰ εἶνε χρήματα ἱερά, κ' ἐγὼ δὲν τὰ πιάνω 'ς τὸ χέρι μου.

Ὁ Νικόλας ἀποθέτει εἰς τὸ μανδύλιον τὸ πεντάφραγον, ἀτενίζων ἐκφραστικώτατον καὶ γνώ-

ριμον βλέμμα ἐπὶ τὸν εὐσυνείδητον ἔρασιστην, ὅστις ἀποχαιρετᾷ καὶ ἀπέρχεται.

— Ξεύρεις, μητέρα, ὅτι ἂν πηγαίη ἔτσι τὸ πρᾶγμα, αἱ ἑκατόν χιλιάδες θὰ γείνουν πολὺ γρήγορα παραμυθί;

— Αἶ, καλὰ! ἀπαντᾷ μειδιῶσα ἡ μήτηρ του. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βοηθῆ, ὅταν ἡμπορῆ καὶ ὅσον ἡμπορεῖ. Μ' ἑκατόν καὶ μὲ διακόσια φράγκα δὲν θὰ μᾶς ἱλιγοστεύσουν, παιδί μου, κ' ἔννοια σου.

— Ἐμένα μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα, ὑπολαμβάνει ὁ νεαρὸς Περδίκης, διαρρήγνυμενος εἰς γέλωτα. Νὰ βάλωμε μίαν εἰδοποίησιν αὔριον εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι παρακαταθέτομεν τὸ ποσὸν εἰς ἓνα συμβολαιογράφον, εἰς μίαν τραπέζαν, — ἀδιάφορον ποῦ — καὶ νὰ κοπιᾶσῃ ὁ κόσμος νὰ παίρῃ, ὡς ποῦ νὰ τελειώσουν. Ἐτσι μοῦ φαίνεται, θὰ εὐροῦμε τοῦλάχιστον τὴν ἡσυχίαν μας.

— Στάσου δὲ πρῶτα νὰ ταις πάρωμεν, καὶ ὕστερα σκεπτόμεθα, ἀπαντᾷ, γέλωτα ἐπίσης ἡ μήτηρ.

— Οὐ καυμένη Τηλέμαχε! λέγει ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία, τί ἀνοησίαις ποῦ λές!

— Κύτταζε ποῦ τὸ πίστευσε κ' ἐροβήθηκε! ὑπολαμβάνει αἰφνης καὶ γελᾷ ἔτι θορυβωδέστερον. Ἐννοια σου, Ἀσπατάκι! ἔννοια σου, καὶ ὁ μπάμπᾶς τέτοιους χωρατάδες ἄνοστους δὲν τοὺς κάμνει. Ἀλήθεια, μητέρα, δὲν τρῶμε; Εἶνε μία περασμένη.

Ἡ οἰκογένεια Περδίκη ἀπέκαμε νὰ περιμένῃ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ κάθηται εἰς τὴν τραπέζαν. Τὸ γεῦμα, ἐννοεῖται, εἶνε φαιδρότατον, καὶ οἱ δαιτυμόνες ὀμιλητικώτατοι.

Ἡ Κ. Πηνελόπη ὑψώνει ἤδη τὸ ποτήριόν της, προπίνουσα εἰς υγείαν τοῦ σύζυγού της καὶ εὐχομένη καὶ εἰς ἄλλα, ὅτε ὁ Περδίκης ἀνοίγει παταγωδῶς τὴν θύραν καὶ ἐνσκήπτει ὡς κεραυνὸς εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ μορφή του εἶνε πορφυρά, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπλανεῖς, τὸ βῆμά του βαρὺ, καὶ αἱ χεῖρές του κινοῦνται ὡς πτέρυγες ἀνεμομύλου. Δὲν λέγει λέξιν, ἀλλὰ καταπίπτει ἐπὶ μῖαᾶς καθέδρας, καὶ ἀσθμαίνει κοπιωδῶς, ὡς φῦσα σιδηρουργεῖου.

— Τί εἶνε; φωνεῖ ἀναπηδῶτα ἀπὸ τῆς ἔδρας τῆς ἡ σύζυγός του. Τί τρέχει; τί ἔπαθες;

— Ὁ Περδίκης προσπαθεῖ νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνή του ἐκπνέει εἰς τὸν λάρυγγά του.

— Δὸς μου ἐδῶ ἓνα ποτήρι νερό, Ἀσπασία! κραυγάζει ἡ Κ. Πηνελόπη. Γρήγορα! Ἐλα!

Καὶ ποτίζει τρυφερῶς τὸν συμβίον της.

— Μὰ τί τρέχει λοιπόν; λέγε μου! ἐρωτᾷ καὶ πάλιν.

— Τί νὰ τρέχῃ, ἀδελφή, ἀπαντᾷ τέλος, ἀνακτῶν τὴν φωνὴν τοῦ ὁ Ἰωάννης. Τὸ κέρδος μας. . .

— Αί;

— "Έγεινε...

— Τί;

— Κα— πνός!

— Μὲ τὰ σωστά σου εἶσαι; τί εἶν' αὐτά; τί

⁹⁰ εἶπῃ: ἔγεινε καπνός;

— Θὰ εἶπῃ, ὅτι ἡ ὁμολογία μας δὲν εἶχε πληρωμένην τὴν τελευταίαν δόσιν.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

Δὲν εἶνε ἀκριβῶς γνωστόν, τί ἀπήντησεν ὁ Περδίκης εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῆς συζύγου του.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμου].

ΙΑ'

Ἐπῆλθον αἱ διακοκαὶ τῶν μαθημάτων, καὶ ἡ Λουίζα, ἔχουσα τὴν ἔπαρσιν κόρης συμπληρωσάσης τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μητρικὴν οἰκίαν. Ἦτο ὡς καὶ πρὶν ὀλίγον τι ἰσχνή, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃ εὐάρεστον, καίτοι προφανῶς ἡ φύσις τὴν εἶχε προωρισμένην νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸ μέτριον.

Ἡ Μαρκέλλα μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἶδεν ἐπανελθοῦσαν τὴν Λουίζαν. Ἡ ἀγνή ψυχὴ της οὐδόλως ὑπόπτειε τὰ κακὰ αἰσθήματα, καὶ ἡ Λουίζα ἦτο ἡ πρώτη αὐτῆς εὐεργέτρια. Ὅτε τὸ ἔρμημον παιδίον εἶπε « Κυρίαν » τὴν κυρίαν Φαβροῦ, σφόδρα ἐξοργισθεῖσαν ἔνεκα τούτου, τὴν εἶπεν οὐχὶ διότι κατεπιέζετο ὑπ' αὐτῆς, οὐδὲ ἔν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγανάκτησίν της, ἀλλ' ἀπλῶς διότι ἐνόησεν ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἦτο μήτηρ της, δὲν ὤφειλε καὶ νὰ τὴν λέγῃ μητέρα. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ ἠθελε νὰ ψευδῆται πρὸς τοὺς ἄλλους πολὺ δὲ μᾶλλον πρὸς ἑαυτήν.

Ἄλλ', ὡς εἶχε προῖδη ἡ κυρὰ Ζαλίνη, ἡ Λουίζα μετ' οὐ πολὺ εὔρε τὴν μητρικὴν οἰκίαν πάρα πολὺ μικράν. Ἡ κλίνη τῆς Μαρκέλλας, ἥτις μέχρι τούδε συμμετεῖχε τοῦ μόνου ὑπάρχοντος δωματίου, ἐξωρίσθη εἰς μικρὸν τι σκοτεινὸν δωμάτιον, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔστησαν μικρὰν κλίνην νεάνιδος κομφοτάτην, δῶρον μητρικὸν ἀποσπασθὲν διὰ μυρίων θωπειῶν καὶ κολακειῶν. Ἡ κορασίς οὐδὲν εἶπε, διότι κατὰ μικρὸν κατελάμβανεν αὐτὴν αἴσθημα βαθύ ταπεινώσεως, καὶ ἡ οὐδένεια τοῦ ἀθλίου βίου της τοῦ ἄνευ τινὸς ἐλπίδος παρίστατο ἐνώπιόν της ὁσημέραι εὐκρινεστέρα. Ἡ δὲ Λουίζα δὲν ἀπέκρυπτε τὰς σχέσεις της τὸ παρναγαγεῖον, ὡς συνήθως, ἐπέχρισε μὲν αὐτὴν δι' ἐξωτερικῆς τινος λαμπρότητος καὶ κομψότητος περὶ τὸ φέρεσθαι, ἀλλ' ὅμως ἀγέπτιζε

τὰ φυσικὰ ἐλαττώματά της. Πᾶσα ἐσωτερικὴ μαθήτρια περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζει ἢ περὶ αὐτῆς καὶ μόνης, αἱ πράξεις της αὐτὴν καὶ μόνην ἐνδιαφέρουσιν, ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ παραβαίη τὸν κανονισμόν τοῦ σχολείου, τὰ πάντα ἀναφέρει πρὸς ἰδίαν αὐτῆς ὠφέλειαν, συχναίς δὲ καταλαμβάνει αὐτὴν ἡ φιλαυτία τοῦ κοχλίου.

Τοιαυτὴ τις ἐγένετο καὶ ἡ Λουίζα: πλὴν δὲ τούτου τοσοῦτον ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ πηλοσίου της, ὥστε ἔλεγε τὰς παρατηρήσεις της γωνυαίᾳ τῇ φωνῇ, καὶ οὕτω πως ἡ Μαρκέλλα ἔμαθε πρῶτον ὅτι εἶχε στόμα μέγα, ὅτι αἱ χεῖρές της ἦσαν μαῦραι, ὅτι ἦτο ἀσχημος κτλ. Λαβοῦσα δὲ γνῶσιν τῶν αὐτόχρημα ἐξωτερικῶν τούτων ἀτελειῶν, ἐστέναξε καὶ δὲν ἐλυπήθη περισσότερο. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠσθάνθη σφοδρότατην ἐνδύμυχον προσβολήν, καὶ σφοδρὰ ὄρεξις πρὸς ἀποστασίαν τὴν κατέλαβε, λαγθάνουσα μὲν, ἀλλ' ὅμως ἐτοίμη νὰ ἐκδηλωθῇ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἠθελόν τὴν προκαλέσῃ ζωηρῶς.

— Δὲν θέλω πλέον νὰ μ' ὀμιλῆς ἐνικῶς, εἶπε πρῶϊαν τινὰ ἡ Λουίζα. Χθὲς μου ὠμίλησες ἐνικῶς ἐμπρὸς εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ σιδηροπόλου. Πρόσεξε καὶ ἐγὼ δὲν τα θέλω αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Πολὺ καλὰ, κυρία, εἶπεν ἡ μικρά, ἐρυθριῶσα ἐξ αἰδούς.

— Καὶ διατί « κυρία; » σοῦ ἔκακοφάνη; τοῦτο δά μας ἔλειπε!

Ἡ Λουίζα συνωφρυνώθη καὶ ἔλαβεν ἤθος αὐστηρόν. Ἐπειτα δὲ πραῦνομένη:

— Μὰ τὸ ναί, εἶπε, δὲν εἶνε καὶ κακόν. Ἄς εἶνε, λέγε με κυρίαν εἶνε ἀξιοπρεπέστερον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρία Λουίζα κατέβη ἄδουσα ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἄσμά τι νέον, ἡ δὲ μικρὰ ὄρφανὴ ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος αἰσθανομένη θαυμασμόν ἅμα καὶ λύπην. Ἄλλ' ἔσσειε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον της, ὅπερ ἦτο νὰ καθαρίξῃ τὸ δωμάτιον, ἀφ' οὗ ἡ Λουίζα καὶ ἡ μήτηρ της ἔστρωνον τὰς κλινὰς των.

Ἡ ἡμέρα αὕτη κακῶς ἀρχίσασα δὲν ἐμελλε νὰ εἶνε αἰσία εἰς τὴν Μαρκέλλαν, διότι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος θραυσε δυστυχῶς πινάκιον.

— Βέβαια σὺ δὲν τα πληρώνεις, εἶπε μετὰ τραχύτητος ἡ κυρία Φαβροῦ.

— Ἐχει ἀκριβὰ; ἠρώτησε μετ' ἀθρότης ἡ Μαρκέλλα.

Ὅσάκις ἐξετέλει θελήματα ἐλάμβανε πέντε, δέκα λεπτά. Ἐλεγε λοιπὸν ὅτι, αἰκονομοῦσα τὰ λεπτά ταῦτα, ἠθελε δυνηθῆ ἴσως νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ θραυσθέν.

— Δὲν εἶνε ὀδική σου δουλειά! εἶπεν ἀποτόμως ἡ κυρία της, ἥτις δὲν ἠθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ θραυσθέν πρόστυχον πηλινὸν πινάκιον ἐτιμᾶτο εἴκοσι μόνον λεπτῶν.

— Κῦτταξέ τὴν ἐκεῖ τὴν αὐθάδη, εἶπεν ἡ Λουί-